

СВІТ
НАВКОЛО
ТЕБЕ

МАНДРИ ЖОЛУДЯ

ТЕКСТ І ФОТОЗНІМКИ Д. ЧЕРЕДНИЧЕНКА

ХУДОЖНИК Е. КОЛЕСОВ

МАНДРИ ЖОЛУДЯ

ВИДАВНИЦТВО ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ «ВЕСЕЛКА» КИЇВ 1973

дного разу я прокинувся, взяв фотоапарат і пішов собі лісом блукати. А такому хлопчикові, як я, котрий виростав на дереві, усе на землі дивне. І листя, що лежить непорушно

долі, зовсім інше, як угорі. Ступаю, а воно шурхотить, ніби щось говорить до мене: чи йому болять, чи воно радіє мені? І дерева ніби якісь чарівники стоять. І трави для мене мов живі. І все для мене живе. Іду я, коли бачу — озеро чисте, придивляюся, а воно наче небо сидить на галявині.

— Добрий день,— кажу,— небо!

— Добрий день, жолудю!

— А що ти робиш?

— Милуюся кольорами.

— А можна й мені разом з тобою помилуватися?

— Будь ласка,— відповіло небо,— удвох цікавіше буде.

А який тобі колір подобається?

— Зелений,— кажу.

— А чому зелений?

— Бо все навколо зелене.

Тоді небо прихилило до мене сонце та й питає:

— І сонце зелене?

— Ні, воно жовте. Воно таке гарне.

Тоді небо прихилило до мене калину та й питає:

— І калина зелена?

— Ні, вона червона. Вона така — чарівна.

Тоді небо само прихилилося до мене та й питає:

— І я зелене?

— Ні, блакитне. Ти таке гарне! Таке любе.

— То який тобі колір подобається?

— Мені тепер усі кольори до душі.

— Ото ж бо,— сказало небо.— Багато є кольорів, і всі

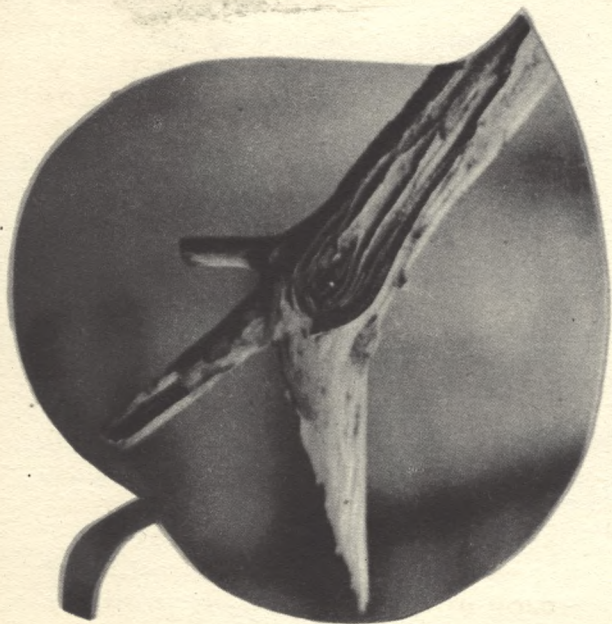
вони гарні. У природи так багато гарного! Треба тільки вміти його бачити.

Я хотів подякувати небові за розмову, а його не стало — стало знову чисте лісове озеро. А в ньому купається зелений дуб, жовте сонце й червона калина. Забаглося й мені скупатися, — умочив я пальця в озеро — е-е, холодна вода. Краще піду ще помандрую.

Іду собі та й іду, коли бачу — ослик стоїть. Та який ослик! Постривай, зараз я тебе сфотографую. Коли б тільки не злякався та не втік. Клац! — він ані з місця. Ага, то й ти на дереві народився? Це, мабуть, дятел скинув тебе додолу, тепер і спочиваєш на м'якій травичці. Дивлюся на дерево, де, мабуть, жив цей ослик, а з дупла пташечка виглядає з чубчиком високим. Підкрадаюся, щоб не сполохати, — вона не боїться. І ти з мого роду? Гаразд, будеш і ти у мене на картці. Зирнув я на гілки, що схилилися низько, а там галчечка сидить. «І мене, і мене!» — аж плаче. «Не плач, не кричи, і тебе сфотографую». Ледве цокнув апарат — пташеня зникло, може, полетіло усім радощами хвалитися, а може, й вітер його зігнав...

Його не стало — побіг і я собі лісом. Але бігти нецікаво, бо

майже нічого не бачиш, то я зупинився. І відразу помітив оленя, дивними мережками помережаного.

— Який гарний олень!

— Хіба ж то олень? То пень! — хтось обізвався.

Озираюся — під деревом опеньок регочеться, а очі в нього приплющені.

— От дивак. Хіба ти не бачиш, що це олень? І голова така, як у оленя, і око, і роги...

— Сам дивак. Вигадуєш, чого й на світі немає.

— Та ти очі розплющ...

— А мені й так добре проти сонечка стояти.

— То й простоїш цілий вік, а світа не побачиш.

— На що там дивитися!

— Ану ж ходімо зі мною. Хоч?

— Ще кудись іти...

— Не бійся, далеко не підемо.

Ледве ступили ми кілька кроків, аж бачу — писок виглядає.

— Дивись, кабан у листі під дубом лежить.

— Еге, кабан! То собі корч.

Я мерщій виліз на дерево, почепив морквинку на шнурочок та й спустив до кабанового писка.

— Бачиш, і не їсть,— каже опеньок.

— Бо не голодний. А он, глянь, зайчисько стоїть.

— Пхі, і то пень...

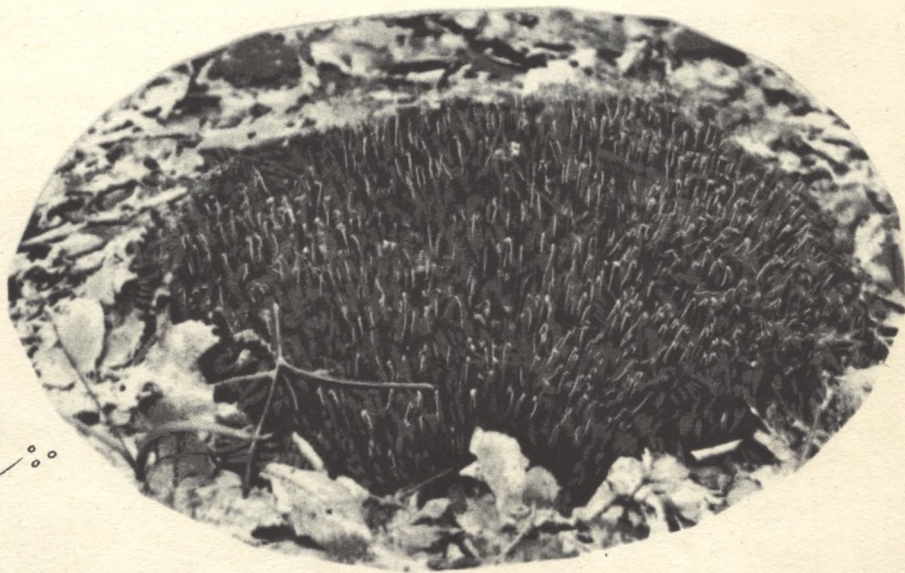
— О, а їжак!

— Їжак?! — скрикнув опеньок.— Бою-у-усь, він колеться! — та й розплющив очі з переляку.— Їжа-а-ак!

— Не бійся, то мох. М'якенький, гарненький мох.

Зліз я з дерева.

— Ти диви... А чисто як їжак,— зовсім іншим голосом заговорив опеньок.— І кабан як кабан... І зайчик. Чом я їх раніше не примітив?

— Ходімо далі,— кажу,— ще не те побачиш.

І пішли ми далі... Я попереду, опеньок за мною. Незабаром ми вже стояли біля високої фортеці.

— І хто її збудував? — метикував опеньок.

— Мабуть, гусінь стіни з листків готувала, а муравлики ставили,— сказав я.

Пробралися ми потихеньку всередину фортеці, а там два діди сваряться. Дід носач і дід бородач. Дід носач каже: «Моя худоба краща», а дід бородач каже: «Бо й моя». Думаю собі: де ж та їхня худоба? Як би на неї згори глянути? Дивлюся, а через увесь фортечний двір мотуз висить, павуки-майструки ізсукали.

— Поліземо?

— Страшно якось,— каже опеньок.

— Нам страшно? Нам, таким молодцям?..

— Ну, лізьмо!

Підібралися ми до мотуза та й поснували через усе подвір'я. А на подвір'ї з бійниць фортечних худоба виглядає. Ото вже худоба! Чи то діда носача, чи то діда бородача, та вся химерна: те головате, а те ногате: лось не лось, варан не варан, баран не баран, дикобраз не дикобраз. Опеньок задивився і мало не впав на якогось хвостатого. Добре, що підлетів кажан, підхопив його та й переніс на другий край. Кажан ще показав нам віконечко, кудю можна вибратися із фортеці, а сам десь зник.

І опинилися ми на березі справжнісінького озера — тут і дичина, і риба. Я прицілююсь — клац! — і є гусак, клац! — і є крячка, клац! — і є щука.

Та не подумайте, що я підстрелив їх, ні. Я ж полюю не з рушницею, а з фотоапаратом. Відпочили ми трохи на березі і знову в дорогу.

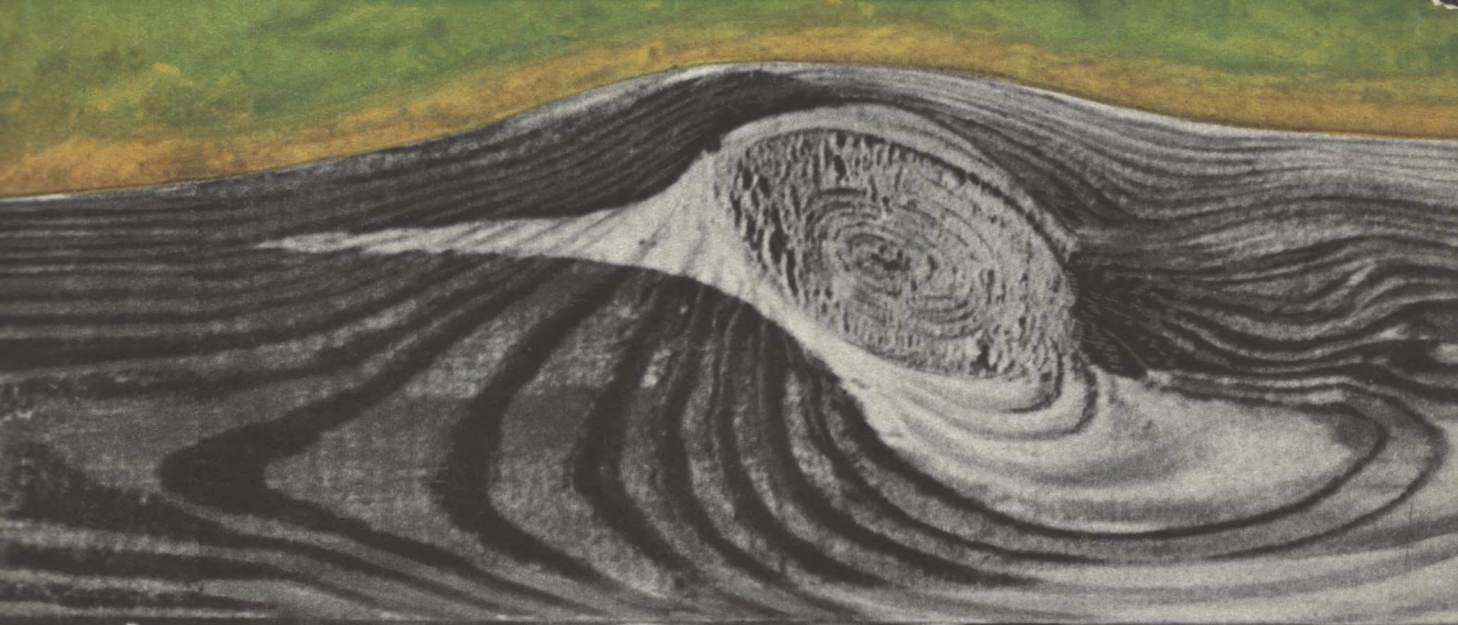

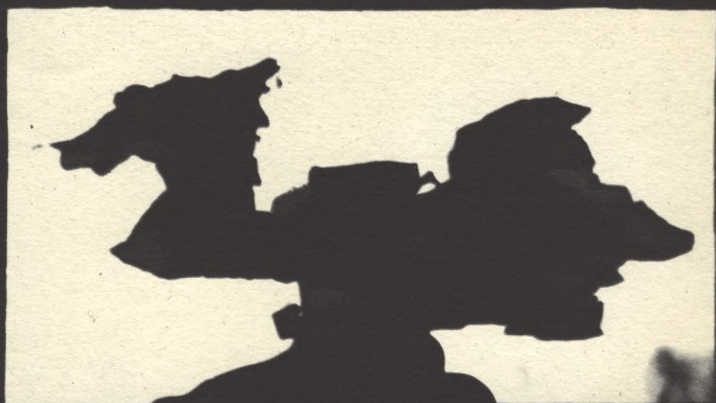

Заходимо в перелісок. Там стоїть будиночок розмальований. На ньому напис: «Лісовий театр тіней». А в будиночку сова кіно показує. Візьме шматочок соснової кори, піднесе до ока, а тоді як засвітить — і на екрані лев біжить, хоче дерево переплигнути. Візьме сова інший шматочок кори — баба-яга їде на собаці. Візьме ще якийсь клаптик — два чоловічки кудись видивляються: один довгоносий, другий коротконосий...

Там було так цікаво, що ми й забарилися. А коли вийшли з театру, то надворі вже лежав сніг.

— Холодно! — запхикав опеньок.

— Пройдемо, то й нагріємось,— кажу йому.

— Ні, не хочу... Вертаймось додому. Ти ж знаєш, я до холоду не звик.

— Раз ти такий мерзляк,— кажу,— то й вертаймося.

І пішли ми додому. А над лісовою стежкою стояли баклан

і беркут і з цікавістю на нас подивлялись. Навіть білий песець із сосни позирав — що воно за мандрівники, куди вони йдуть. А хлопчик і дівчинка замилювалися білим дивом, то їм було не до нас. «Он воно що, — подумав я, — поки ми театр дивилися, тут ходило сонечко і золотими ручками оцих чарівників із снігу ліпило. А вітер літав, голубими крильцями обмітав. Жаль, що я їх не бачив, а то за роботою зняв би. Але дарма, ще підстережу їх і спіймаю».

— Ну хо-о-дім швидше,— морочив опеньок.— А то й зима скінчиться, а ми додому не дійдемо.

— Не плач, ми вже дома.

— Ні-і-і...

— Придивися краще, ти просто змерз. Он уже підсніжники засвітили ліхтарики та й виглядають нас із дороги.

Опеньок протер очі:

— Ура! Свої вікна бачу — світяться...

Він побіг додому грітись, а я пішов картки робити. Мені так сподобалися всякі дивовижі з кори, сучків, корчів, пеньків та снігу, що хочу і вам їх показати. Я вам признаюся, я для того їх і фотографував, щоб показати вам. Може, ви ще щось цікаве в цих знімках побачите. А там і самі навчитеся всякі дивинки вишукувати.

ДЛЯ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ТА МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ
ЧЕРЕДНИЧЕНКО Д. С., КОЛЕСОВ Э. А., ПУТЕШЕСТВИЕ ЖЕЛУДЯ. Сказка. (На украинском языке).

Редактор Е. А. Горева. Художній редактор В. А. Кавун. Технічний редактор М. А. Келиш Коректор Р. М. Зарембовська.
Здано на виробництво 5.III. 1973 р. Підписано до друку 24/VII 1973 р. Формат 84X90¹/₁₆. Папір № 1. Фіз. друк. арк. 1,5. Обл.-вид. арк. 2,35. Умовн. друк. арк. 2,1. Тираж 100 000. Зам. 3—768. Ціна 18 коп. Видавництво «Веселка», Київ, Басейна, 1/2. Головне підприємство республіканського виробничого об'єднання «Поліграфкнига» Держкомвидаву УРСР, Київ, Довженка, 3.

0761—132
М206(04)—73 257—73

У2
Ч-46